

Misijonska obzorja

POGLED PO SVETU

03 | leto 34 | junij 2020 |

Z veseljem darujem - življenja rešujem!

Krištofova nedelja
26. julij 2020

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij,

med pripravo druge letošnje številke Misijonskih obzorij v drugi polovici marca smo v Sloveniji začeli s strogo karanteno zaradi hitrega širjenja virusa Covid 19 po Evropi. Dva meseca kasneje že opazujemo blažitev strogih predpisov, ki so nam bili naloženi, da bi čim bolj omejili širjenje smrtonosnega virusa. Bogu smo lahko hvaležni, da nismo bili med najbolj prizadetimi državami. Po drugi strani pa se v nekaterih evropskih državah in drugod po svetu s tem ne morejo pohvaliti in so zelo trpeli oz. še trpijo. Pandemija je zajela cel svet in vsi se pogovarjamo z zaskrbljenostjo o njej.

Iz pisem, ki so nam jih v zadnjih tednih poslali naši misijonarji, se lahko prepričamo, da je ta virus prisoten po celem svetu in da ne dela razlik med državami ali celinami. Povsod je prisoten. Misijonarji nam opisujejo svoje doživljanje poteka pandemije v njihovem okolju. Vlade v Evropi so bolj ali manj poskrbele za zdravje obolelih in priskrbele denarno pomoč, da bi prebivalci posledice, ki jih je pandemija povzročila v gospodarstvu, šolstvu in zdravstvu, čutili čim manj. Tudi drugod se verniki niso mogli udeleževati svetih maš ali drugih verskih obredov. Velikonočne obrede so letos verniki spremljali po spletu ali televiziji.

Kaj pa v revnih državah? Marsikje ni interneta, da bi učenci po spletu sledili učnim vsebinam. Tudi v bolnišnicah se ne sprašujejo, koliko respiratorjev ali postelj za intenzivno nego imajo, saj jih marsikje preprosto ni. Glede gospodarstva pa je tako, da če ostaneš doma, ne delaš in tako nimaš dohodka za hrano. Država za to ne poskrbi, ostaja torej le preprosta odločitev: če ne delam, tudi jedel ne bom. Če me ne ubije koronavirus me bo lahko. Tretje opcije ni. Res težka življenjska dilema. Misijonarji pa jim v takih okoliščinah ostajajo blizu in jim po svojih močeh pomagajo materialno in duhovno. Tokratna številka Misijonskih obzorij nam, kot vsako leto, prinaša obsežno poročilo delovanja Mive v preteklem letu, hkrati pa tudi objavlja dospele prošnje misijonarjev in misijonark za letošnje leto. Vozila jim pomenijo osnovno sredstvo, s katerim lažje opravljajo svoje misijonsko poslanstvo. Krištofova nedelja in z njo že tradicionalna akcija MIVA bo 26. julija 2020. Geslo, ki nas bo vodilo in spodbujalo pa se glasi: »MOJ DAR BOGA SLAVI ZA VSE PREVOŽENE POTI.« Premalokrat se spomnimo Bogu zahvaliti za srečno prevožene kilometre, ki se jih na tisoče nabere vsako leto. Akcija MIVA pa nas spodbuja, da bi v zahvalo nekaj prispevali tudi za naše misijonarje

in jih tako opremili s prepotrebni vozili za njihove misijonske potrebe. Te si težko predstavljamo in jih največ odkrivamo po poročanju misijonarjev. Ko se Bogu zahvalimo za srečno opravljene kilometre in darujemo za misijone, jim omogočimo potrebna sredstva, da se lažje posvečajo svojemu poslanstvu. Z binkoštnim praznikom smo zaključili velikonočni čas. Binkoštni praznik imenujemo tudi rojstni dan Cerkve. Pred vnebohodom je Jezus naročil apostolom: »Pojdite torej po vsem svetu in poučujte vse narode« (Mt 28,19). Deset dni kasneje pa so na Binkoštni dan prejeli darove Svetega Duha. Darovi so jim dali spoznanje in moč, da so z vso vnemo začeli svoje misijonsko poslanstvo in z veseljem oznanjali Jezusovo blagovest. To poslanstvo se nadaljuje tudi danes z našimi misijonarji in misijonarkami in z našo pomočjo v zaledju. Papež Frančišek nas nenehno spodbuja k temu, da se odpravimo na obrobja, da poiščemo najbolj oddaljene, da smo blizu najbolj ubogim in zatiranim. Misijonsko poslanstvo Cerkve se tako nadaljuje po vsakem verniku, posebno pa po misijonarjih, mi pa jim s svojo duhovno in materialno podporo pomagamo in jim stojimo ob strani pri tem delu.

Želim vam prijetno branje.
Pavle Novak CM

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923–1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938–1987

Misijonska obzorja
POGLEJ PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure vsak dan od 8^h do 13^h.
Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektor: Jurij Devetak, CM

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4850 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369

Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.
Priporočeni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2020: 9 EUR, za Evropo
12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS,
Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO,
št. transakcijskega računa pri NLB:
SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: Otroci s posebnimi potrebami dnevno
prihajajo v center Akamuri – Burundi, foto Izidor Šček

»Bog odpusti vedno; ljudje včasih odpustimo in včasih ne; zemlja ne odpusti nikoli.«

PIŠE MATIJA NARED

V času, ko nam je narava pokazala svojo moč v obliki pandemije, je prav, da se spomnimo tega, kar pritiče nam, ljudem, kot kroni stvarstva. Če smo v stvarstvu postavljeni tako visoko, če imamo svobodno voljo, imamo tudi odgovornost. Piše namreč, da je Bog »vzel človeka in ga postavil v edenski vrt, da bi ga obdeloval in varoval.« (1 Mz 2, 15)

Svojo prav posebno skrb za okolje vedno znova izraža tudi papež Frančišek. Tako je ob dnevu Zemlje, 22. aprila 2020, širšemu občestvu predstavil poseben razmislek o varovanju in skrbi za naravo, v katerem posebej poudarja, da brez ohranjanja okolja tudi ne bo naše prihodnosti. Povzemimo nekaj poudarkov iz papeževe kateheze.

Papež poudarja, da ne gre samo za ljubezen in skrb za naš skupni dom, temveč gre ob tem tudi za skrb za najšibkejše člane naše družine, kar nas je ponovno naučila tragična usoda pandemije koronavirusa: samo skupaj lahko premagamo težave. Skupni dom – Zemljo – moramo imeti iskreno radi, zanj skrbeti in ob enem skrbeti tudi za najšibkejše.

Ljudje smo ustvarjeni iz zemeljskih prvin in prav tako nas sadovi zemlje ohranjajo pri življenju. Nismo pa zgolj »zemeljski«, kajti v sebi imamo tudi življenjski dih, ki prihaja od Boga. Kot Božja podoba pa smo poklicani skrbeti za vsa bitja, za vso naravo.

Velikokrat zaradi sebičnosti nismo zvesti svoji odgovornosti, ki jo imamo kot krona stvarstva do Zemlje. Zemljo smo onesnažili, jo izropali, v nevarnost smo postavili svoje lastno življenje. Zato so bila tudi ustanovljena razna mednarodna in lokalna gibanja, ki želijo vzdramiti našo zavest. Dejstvo je,

da za nas ni prihodnosti, če uničujemo okolje, ki nas vzdržuje.

Izneverili smo se varovanju zemlje, svojega doma in vrta ter varovanju svojih bratov. Grešili smo, kot pravi papež, proti Zemlji, proti bližnjemu in tudi proti Stvarniku. In kakšne so posledice? Španski pregovor pravi: »Bog odpusti vedno; ljudje včasih odpustimo in včasih ne; zemlja ne odpusti nikoli.« Zemlja ne odpusti: če uničujemo Zemljo, bo odgovor zelo krut.

Ponovno je treba vzpostaviti harmoničen odnos med ljudmi in Zemljo. Papež nato pravi: »Na svoj skupni dom moramo gledati na nov način. Da se razumemo: le-ta ni skladišče zalog za izkoriščanje. Za nas, verne, je naravni svet »evangelij stvarstva«, ki izraža stvariteljsko moč Boga, ko oblikuje človeško življenje in daje živeti svetu skupaj z vsem, kar obsega, da bi vzdrževal človeštvo. Svetopisemska pripoved o stvarjenju se sklene z naslednjimi besedami: »Bog je videl vse, kar je naredil, in glej, bilo je zelo dobro« (1 Mz 1,31). Ko vidimo naravne katastrofe, ki so odgovor Zemlje na naše slabo ravnanje, si mislim: »Če zdaj vprašam Gospoda, kaj misli, mislim, da mi ne bi rekel, da je zelo dobro.« Mi smo tisti, ki smo uničili Gospodovo delo.

Zemljo moramo sveto spoštovati, saj le-ta ni samo naš dom, ampak je tudi Božji dom. To nas opozarja, da stojimo na sveti zemlji! Veliko o

odnosu do zemlje se lahko naučimo pri avtohtonih ljudstvih, ki nas učijo, da ne moremo skrbeti za zemljo, če je ne ljubimo in ne spoštujemo. Ta ljudstva imajo modrost »dobrega življenja« – ne v smislu, da se jim dobro godi, ampak da živijo v harmoniji z zemljo. To harmonijo imenujejo »dobro življenje«. Vsi skupaj potrebujemo ekološko spreobrnjenje, ki se mora izraziti v konkretnih dejanjih. Kot edina in medsebojno odvisna družina potrebujemo skupni načrt, s katerim bi preprečili grožnje našemu skupnemu domu: »Medsebojna odvisnost nas obvezuje, da mislimo na *en sam svet*, na *skupni načrt*.« Za varovanje svojega skupnega doma moramo sodelovati kot mednarodna skupnost in kot posamezniki. Vsakdo izmed nas namreč lahko da svoj skromni prispevek: »Ne mislimo, da ta dejanja ne spreminjajo sveta. Takšno ravnanje širi dobro v družbi, ki obrodi veliko več sadov, kot jih moremo zaznati, ker v nedrih te zemlje spodbuja dobro, ki vedno, včasih tudi nevidno, teži k posnemanju.«

Prizadevati si je treba, da bi ljubili in spoštovali čudoviti dar *Zemlje*, ki je naš dom, ter skrbeli za vse člane človeške družine. »Kot bratje in sestre,« zaključuje papež, »skupaj goreče prosimo svojega skupnega nebeškega Očeta: »Pošlji svojega Duha in prenovi obličje zemlje« (prim. Ps 104,30).«

In kaj ima to opraviti z misijoni, vprašate? Z misijoni ne prav veliko, z nami pa!

(Povzeto po: Vatican News, 22. aprila 2020)

Msgr. dr. Blaž Jezeršek

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

V mesecu oktobru 2019 ob poteku izrednega misijonskega meseca, ki ga je razglasil papež Frančišek za vesoljno Cerkev, je v zavodu sv. Stanislava v Šentvidu potekal slovenski misijonski simpozij. Med predavatelji je bil tudi msgr. dr. Blaž Jezeršek, poznavalec Islamske religije, ki je nam predaval o misijonih in identiteti Slovencev. Spregovoril nam bo o identiteti naših misijonarjev, o vplivu njihovega delovanja na Slovence in tudi na narode, kjer so misijonsko delovali in kjer delujejo danes.

Vaše predavanje na misijonskem simpoziju se je nanašalo na misijone in identiteto Slovencev. Kako so naši misijonarji prispevali h krepitvi naše identitete? Kaj je pravzaprav identiteta in zakaj je tako pomembna za narod?

Slovar slovenskega knjižnega jezika pravi, da je identiteta skladnost, ujemanje podatkov z resničnimi dejstvi, istovetnost. Vendar je identiteta še dosti več kot to. Je zavest o samem sebi; to, kar si in kar te dela enkratnega, neponovljivega, torej različnega od drugih. Identiteta se tako začne oblikovati šele, ko se srečam z drugim, drugačnim; ko ob soočenju z drugim spoznam, kje so moje meje, v čem se razlikujeva, katere lastnosti me definirajo in po čem se izraža moja enkratnost. Seveda se narodna identiteta najprej oblikuje ob srečevanju s sosedi, ki imajo že nekoliko drugačen jezik, drugo kulturo in navade. Še močnejše na identiteto vplivajo spoznanja o drugih narodih in kulturah, ki so jih v preteklosti bili deležni le maloštevilni posamezniki. Med Slovenci so se z »drugačnostjo« drugih narodov najprej srečevali trgovci, pa diplomati v službi držav, ki smo jim pripadali ter na prav poseben način tudi naši misijonarji. Ravno preko slednjih smo Slovenci izvedeli največ o drugih kulturah, navadah, verovanjih in življenjskih praksah. Zato ravno misijonarjem pripada veliko zaslug za oblikovanje naše identitete.

Naši misijonarji so ohranjali pisne stike in tudi osebna znanstva z ljudmi v domovini. Kako je to vplivalo na splošno

poznavanje tujine in domovine pri naših prednikih?

Drži. Ravno to je bil ključen dejavnik pri oblikovanju naše identitete. Misijonarji so o svojem delu, svojih uspehih in težavah redno poročali ljudem v domovini. Po eni strani gotovo tudi zato, da so jih rojaki gmotno podprli pri njihovih misijonskih prizadevanjih. Po drugi strani pa nedvomno tudi iz plemenite želje po tem, da bi svojim ljudem širili obzorje in jih bogatili s svojimi izkušnjami. V veliki meri so to res pisni stiki, kot ste dejali, ni pa bil to edini način informiranja. Nekateri misijonarji so v domovino prinašali predmete, s katerimi so se srečevali pri drugih narodih. Knoblehar na primer. Danes mnogo predmetov iz njegove zapuščine najdemo v etnološkem muzeju in v zasebnih zbirkah. Drugi spet so o svojih izkušnjah pisali knjige ali objavljali članke v misijonskih revijah (Zamorček, Katoški misijoni, Misijonski koledar, Misijonska obzorja ...)

Delovanje ni bilo enosmerno.

Po eni strani so vplivali na samozavedanje naših prednikov. Z njihovo pomočjo so se Slovenci lažje zavedali svojih značilnih posebnosti in postajali bolj ponosni nanje, po drugi pa so misijonarji kot zavedni Slovenci, ki so vedeli, kaj pomenita lasten jezik in kultura, pomagali narodom, h katerim so bili poslani, k prepoznavanju in utrjevanju njihove lastne samobitnosti. Kako je to potekalo? Mislim, da si danes – v času prodirajoče globalizacije – le s težavo

predstavljamo, s kako izrazito drugačnim svetom so se srečevali naši misijonarji, ko so prihajali med ljudstva v deželah, kamor so bili poslani.

Kultura in vrednote so bile marsikje popolnoma, ampak res popolnoma drugačne od evropskih. Nekateri misijonarji – žal ne vsi – so se zavedali, da je ravno različnost pomembno bogastvo teh ljudstev in da jo zato kaže negovati in braniti kot punčico v očesu.

Ste se kdaj vprašali, kaj je hotel Baraga doseči s svojima knjigama Slovar očipvejskega jezika ter Teoretična in praktična slovnica očipvejskega jezika? Nedvomno je bil to ogromen prispevek za indijansko pleme Očipva, to je očitno na prvi pogled. Posredno pa to njegovo desetletno delo sporoča nekaj, kar ni tako očitno, vendar vseeno pomembno: sporoča namreč, da so kulture in jeziki majhnih skupnosti (recimo maloštevilnih narodov ali etničnih skupin) prav tako pomembni ter vredni pozornosti, kot kulture velikih. Baragovo zavzemanje za ohranjanje očipvejskega jezika ni imelo zgolj evanelizacijskega namena. Dobro se je namreč zavedal etnocidne naravnosti takratne uradne ameriške politike in nevarnosti, da val prodirajoče bele hegemonije pred seboj uniči vse, kar je drugačnega, pa četudi je to tam navzoče že tisočletja. Slovnica in slovar sta več kot stabilen temelj, na katerem lahko etnična skupina, narod utrdi svoj položaj pred prodorom večinske ideologije. S svojimi prizadevanji za kulturni pluralizem in zaščito manjšin je dal lekcijo vsem, ki so bili pripravljeni bogastvo različnih kultur žrtvovati kot ceno za uniformiranje družbe in človeka ter obvladovanje sveta iz človeku odtujenih centrov kapitalске in politične moči.

Ali je to delo za prebujenje in spoštovanje lastne identitete naših misijonarjev omejeno

samo na pretekla stoletja ali pa ostaja aktualno tudi za misijonarje našega časa?

To vprašanje je danes še kako na mestu. Težnje centrov kapitalske in politične moči – z njimi sem končal prejšnji odgovor – so danes morda še močnejše kot pred stoletjem ali dvema. Globalistična elita vidi svojo priložnost ravno v ukinjanju posebnosti, drugačnosti šibkejših. Bolj, ko je svet uniformiran, manj, ko je odstopanj in različnosti, lažje je manipulirati z ljudmi. Elita, katere cilj je razširiti oblast preko vsega planeta, bi si še kako želela izginotja majhnih kultur, ki so po njihovi logiki predvsem motnje, ovire pri širjenju oblasti. Suverenisti, kot antipod tej globalistični tendenci, si prizadevajo za ohranjanje posebnosti posameznih narodov, saj se zavedajo, da različnost ni ovira, ampak naše bogastvo. Sodobni misijonarji imajo to vedno pred očmi. Podobno kot véliki Baraga pred poldrugim stoletjem se tudi oni trudijo opolnomočiti ljudstva, h katerim so poslani, da bi ravno v moči evangeljskega sporočila zmogli ohraniti svojo istovetnost in tako kljubovati valovom globalistične plime, ki se vztrajno razliva preko sveta.

Stik z ljudstvi v razvoju prebujajo različne spomine. Marsikje domačini sprejemajo z nezaupanjem, kar jim prinašajo Evropejci. Zakaj? V kakšnem položaju so glede tega slovenski misijonarji?

Mislim, da se delček odgovora nahaja že v prejšnji misli. Domačini v prihajajočih misijonarjih sprva morda res zaslutijo znanilce prihajajoče globalizacije: misijonarji jim prinašajo nekaj novega, kar se razlikuje od njihovih starodavnih vrednot in običajev. In končno bi jih te novosti lahko tudi ogrožale v ohranjanju njihove identitete. Če smo iskreni: konec koncev je skušnjava, da bi skupaj z evangelijem prinašali tudi evropsko kulturo, v določenem zgodovinskem obdobju dejansko bila problem. Ko pa danes domačini misijonarje spoznajo od blizu, ko razumejo, da nagib njihovega prihoda ni želja po polastitvi, ampak ljubezen, njihovo pomoč radi sprejmejo. Tudi misijonska metoda, inkulturacija, zahteva, da misijonarji z evangeljskim sporočilom oplemenitijo prvotno kulturo, ne pa, da jo odpravijo in nadomestijo z nečim novim. Misijonarji v resnici že dolgo niso več orodje za širjenje Evropskih vrednot, ampak prej ravno obratno:

s svojim delovanjem pomagajo ogroženim manjšinam, da se lažje soočajo z nevarnostjo utopitve v povprečnosti globalistične družbe. Prednost slovenskih misijonarjev je v tem, da kot pripadniki majhnega naroda, ki se je skozi vso svojo zgodovino moral prizadevati za ohranjanje svoje istovetnosti, veliko bolje razumejo situacijo manjšinskih etničnih skupin. Misijonarji iz velikih kolonialističnih velesil imajo z razumevanjem tega občutka ogroženosti veliko večje težave in zato manj razumevanja za tovrstne stiske domačinov.

Danes živimo v multikulturnem svetu. Ali nam lahko minule izkušnje pomagajo k utrjevanju naše evropske, krščanske in slovenske identitete?

Beseda »multikulturnost« je pravzaprav lepa beseda. Vsi vemo, da svet s sodobnimi potmi komunikacije, spletom, s telefoni in cenovno relativno ugodnimi možnostmi za potovanja počasi postaja »globalna vas«. In povsem realna je nevarnost, da se v tem prepletanju civilizacijskih dosežkov in vrednot istovetnost posameznih kultur izgubi. Multikulturnost pa pomeni, da kulture v resnici ostajajo to, kar so, da ohranjajo svoje posebnosti in razlike. S tem, da se naučijo živeti druga ob drugi in se medsebojno spoštovati. Multikulturnost še zdaleč ne pomeni talilnega lonca, v katerem bi se posamezne kulture in identitete »stopile« v neko novo, brezoblično, univerzalno maso. Različne kulture so naše bogastvo in zelo narobe bi ravnali, če bi dovolili, da se počasi izgubljajo. V tem pogledu imamo manjši narodi, ki smo se skozi zgodovino ves čas borili za preživetje med velikimi, določeno prednost: znamo ceniti različnost in preživeti, četudi ob nas živi nekdo, ki je drugačen. Veliki narodi pa bodo morali narediti korak »nazaj«. Imperialistične težnje po uveljavljanju svoje kulture, svojih navad in vrednot, bo potrebno relativizirati. Ni kultur, ni identitet, ki bi bile več vredne od drugih; so le različne kulture. In prej, ko se bomo tega zavedli, lažja bo pot v lepši in srečnejši jutri.

1985-5-6

Misijonski jutri in Indija (163)

LETA 1976 PIŠE FRANC SODJA

Zlasti med obema vojnama je nam, Slovencem, Indija bila blizu. Že otroci smo se učili pesmi o »Indiji-Koromandiji«. In malo starejši smo že vedeli za Bošonti in »Slovenski bengalski misijon«. Dežela sanj mnogih idealnih mladostnikov. Kaj bo z Indijo v prihodnjih sto letih? To vprašanje je za Cerkev velikega pomena. Za kitajskim narodom je indijski najbolj številen. Indija se ponaša, da je najbolj razvita med nerazvitimi deželami in pripada celo v vrsto desetih najbolj industrijskih dežel na svetu. Sanje so velike. Že pokojna Indira Gandhi jih je gledala pred seboj. Po njeni tragični smrti jih še bolj resno, morda še bolj realistično gleda njen sin.

In vendar je socialno življenje še vedno urejeno po tri tisoč let starih tradicijah, ki so prepletene s hinduizmom. Že itak je dežela polna kontrastov. Ima najvišje gore, najbolj močvirna ozemlja, ima sneg in tropsko vročino, je polna očarljive lepote in velike pustote. Čeprav jo je pokojna Indira skušala prikazati kot vodilno silo v Aziji, vendarle ostaja »svetovna hiša uboštva«. V Indiji živi 710 milijonov ljudi. Od teh jih je štirideset odstotkov podhranjenih. Dve tretjini nista pismeni. Starostna doba je okoli petdeset let. Otroci umirajo na veliko. In kljub temu in kljub načrtnemu omejevanju rojstev s sterilizacijo bo leta 2000 indijski narod presegel milijardo.

Koraki v nov svet so pogumni. Že leta 1957 je bila izvedena agrarna reforma, a vendarle je praktično še vedno fevdalni sistem tisto zlo, ki nenehno večja množico ubogih. Še vedno je sto milijonov parijcev, ki jim je pokojni Gandhi dal krasno ime: »*harijinas*« (Božji otroci). Po postavi imajo vse človekove pravice kot drugi, a v resnici so izobčenci. Mati Terezija in njene sestre in bratje in nešteti drugi misijonarji jih pobirajo v obcestnih jarkih in jim omogočajo vsaj človeka vredno smrt, če že ne morejo več rešiti življenja.

Žena je še vedno zapostavljena. Kako čudovito je indijsko ženo prikazal pesnik Tagore! A kako bedno je njeno življenje zlasti na podeželju. Poroka je

še vedno trgovina, čeprav po zakonu prepovedana. Že otroci so poročeni. Neizmerna hinduistična potrpežljivost in vdanost daje živeti vsem tem množicam trpinov. Med njimi pa so tudi še vedno iskalci notranje globine, potujoči romarji, v premišljevanje zamaknjeni saniasiji.

Že tri tisoč let pred Kristusom je bila na tem ozemlju visoka kultura, ki jo odkrivajo šele danes. In 1500 let pred Kristusom so iz severozahoda vdrli Ariji. Nastal je nov svet, nova kultura, nastal sistem kast, ki jih še danes poznajo, morda ne več vseh 3000 podkast, ki so obstajale nekoč, gotovo pa še glavne. Vsak dobro ve, kdo je *brahman* in kdo je *parijec*. Ta sistem je vdelen v vernost hinduizma.

Zato potrebuje časa, da počasi zamre. A zelo počasi. Kajti hinduizem ima v sebi dve sili: nenavadno nadnaravno usmerjenost in magično silo, da vse vsrka vase.

Zato katoliški misijon ni uspel. Če odmislimo sv. Tomaža, ki naj bi bil prvi apostol Indije, je gotovo krščanstvo prišlo v Indijo med četrtem in osmim stoletjem. Sirski arijanci v Kerali so nasledniki tega misijona. In zedinjeni Malabarci morajo nekje iz davnine črpati moč, ker imajo poklice: duhovniške in redovniške.

Potem je prišel s svojim »svetim nemirom« (Frančišek Ksaver in po zahodni obali Indije ustanavljal mlado Cerkev. Pribežališče so v njej našli predvsem ubogi. In je nato prodorni misijonar De Nobili skušal prodreti v svet višjih kast. On je obenem z Riccijem na Kitajskem dal povod za dolgo žalostno pravdo, ki se je končala s tem, da je bil misijon uničen tako v Indiji kakor na Kitajskem. In smo čakali, da je prišla Cerkev v 19. stoletju tudi v Indijo zavita v plašč kolonialne politike. Kolikor že prej niso bili »*prangviji*« – portugalofili mladi

kristjani, so postali zdaj anglofili. Gotovo, čas gre preko vsega in nastaja nova, mlada, življenja polna Cerkev. Kje smo danes, kje bomo leta 2000 in kje leta 2100?

Indija je tujim misijonarjem zaprta. Če pogledamo statistiko izpred dveh let, jasno pokaže tole sliko: katoličanov je 10 milijonov, to naj med 710

mlada. Težav je tudi tu nebroj. Poleg uradnih jezikov – hindi in angleškega – je še petnajst priznanih jezikov. Napor tudi za Indijce same. Če morajo iz Kerale v misijon na vzhod ali sever, se morajo učiti novega jezika, kot se ga morajo tujci. Čeprav je v Indiji kljub odcepu Pakistana in Bangladeša še vedno 11.2 odstotka prebivalstva

bo misijonski jutri v Indiji, ga verjetno niti misijonarji s terena ne bi mogli dati. Ali: dali bi ga v upu in strahu. Eno ve vsakdo: misijonsko delo se mora nadaljevati. Ni pa več dvoma, da je treba nuditi vso pomoč mladi indijski Cerkvi, ne le denarno, tudi in predvsem moralno. Slabotna bilka mora rasti in se razrasti. Morda

milijoni prebivalcev pomeni 1.6 odstotka. Škofij je kar 110, duhovnikov Indijcev 11.055, tujih misijonarjev le še 836. Še bolj jasno je z redovnimi brati: 2.338 domačinov in 136 tujih bratov. Pa od teh moramo že odšteti vsaj našega brata Vidmarja, če ne še precej drugih. Domačih sester je kar 46.000. Od drugod jih je ostalo le še 1.195, ki so – razumljivo – večinoma stare. Domačini katehisti, ki jih je 25.000, nekako zaključujejo misijonsko delovno silo.

Kdor hodi po indijskih mestih, ga presenetijo katoliške šole, velike, naravnost izzivalno mogočne. To veliko pomeni, saj v Indiji je dve tretjini ljudi starih pod dvajset let. Torej je Indija

mohamedanske vere, in je sikijcev 1.9 odstotka in budistov 0.7 odstotka in kristjanov (ne samo katoličanov) 2.6 odstotka, je Indija preprosto hinduistična. In tu je misijonski problem. Kakor nekoč se tudi danes misijonarji razhajajo, ko gre za vprašanje inkulturacije, ko gre za skrb čistega evangelija sredi hinduističnega sveta, ki se ne brani sprejeti še kaj novega v svoj »panteon«, a noče oddati svojih verskih izročil, ki so povezana z življenjem Indije.

Ko je p. Vāth pred pol stoletja pisal o usodnosti tega problema, je napovedal: če bo Indija v tristo letih krščanska, bo to sijajen uspeh. In če naj damo odgovor na vprašanje, kakšen

se spet povrne čas, ko bodo mogli tuji misijonarji v Indijo. Takrat bo pred nami nova naloga. A za ta jutri, ki je pred nami, nam nalaga dolžnost, ki so jo sijajni razumeli in v prakso izvedli koroški Slovenci. Do zdaj so z denarno podporo pomagali vzgojiti že 700 domačih duhovnikov. Res, v tej številki so tudi bogoslovci od drugod. A pretežno so Indijci. Ko stojimo pred uganko, je morda vredno misel skleniti z besedo istega p. Vātha: Ko bo Indija krščanska, bo dala največje svetnike. Indija je nedvomno na poti h Kristusu. Ne vemo, kako dolga bo ta pot. A za nas je važen danes, da bo misijonski jutri za Indijo rast v Kristusu.

»Slovenec« v mongolskem cesarstvu

DRAGO KARL OCVRK

Ugodno obdobje za širjenje krščanstva po azijskih prostranstvih je nastopilo v času mongolskega cesarstva v 13. stoletju. Mongoli so uničili abasidski islamski imperij in znova povezali Azijo in Evropo. Sto let miru in varnosti – Pax Mongolica – je omogočilo razcvet trgovine, potovanja in znanja. Med popotniki srečamo tudi »Slovenca«, manjšega brata, blaženega Odorika.

O Odoriku je Janez Vetrinjski v 14. stoletju zapisal, da je »dolgo časa za razširjanje vere nastopal v deželah prek morja, po vrnitvi pa pripovedoval čudovite stvari«. Odorik Mattiuzzi (1265-1331) izhaja s slovenskega narodnega območja in ga lahko prištevamo med svoje, čeprav utegne biti po starših Čeh. V zgodovino se je zapisal s svojim potopisom *Mirabilia Mundi* – *Čudesna sveta*, ki ga je odlično prevedel dr. Bogdan Kolar. Odorik je s tem delom razširil evropska obzorja in znanja o daljnih azijskih svetovih ter se postavil ob bok Marcu Polu in njegovemu znamenitemu potopisu *Knjiga svetovnih čudes*.

V uvodu v svoj potopis Odorik pove, da je »hotel iti v dežele nevernikov, da bi kaj pridobil za duše. Mnoge velike in čudovite stvari sem slišal od zaupanja vrednih ljudi, nekatere pa sem tudi na lastne oči videl.«

Med drugim zvemo, da so v cesarskem mestu Kambaletu tudi kristjani in da so manjši bratje zelo cenjeni. »Kadar pa veliki kan hoče imeti slovesno gostijo, tedaj si vzame za strežbo devet tisoč strežajev, ki vsi nosijo na svojih glavah zlate krone. In obleka od vsakega je zaradi biserov in dragocenih okraskov vredna več kot deset tisoč forintov. Tudi njegov dvor je odlično urejen in razdeljen med stotnike, ki vsi usklajeno delujejo in se drug drugemu pokoravajo tako, da v njegovih uradih nikoli ni bilo najti kakšne napake. Jaz namreč, brat Odorik, sem ostal tam tri leta in sem bil pogosto navzoč na takšnih praznovanjih. Kajti mi, manjši bratje, imamo na tem dvoru posebej odkazano

Kitajska upodobitev blaženega Odorika (Wikipedia)

mesto in spodobi se, da vedno prvi prihajamo in podeljujemo gospodu kralju cesarju naš blagoslov. O samih zabavljacih sem tudi marljivo poizvedoval pri kristjanih, Saraceni in vseh malikovalcih in tudi pri tistih, ki so se po meni spreobrnili h Kristusovi veri, od katerih večji del so na dvoru višji strežaji, ki pazijo na kraljevo osebo.« Vsekakor je vredno tudi danes v času globalizacije vzeti v roke Odorikova *Čudesna sveta*, saj je prav ta misijonar Evropejcem odpiral azijska obzorja v času kristjanom naklonjene mongolske vladavine.

Obojestranska izmenjava

Papeži so na mongolski dvor pošiljali svoje poslanike in kane vabili, naj sprejmejo krščansko vero. Kani se za to niso odločili, čeprav so imeli na dvoru veliko kristjanov, kot pove Odorik, in celo nekatere cesarice so bile kristjanke, predvsem tiste ujugurskega rodu.

Mongolsko cesarstvo v 13. stoletju (Wikipedia)

Kot vemo, so Ujguri turško ljudstvo, ki je danes muslimanske vere. A temu ni bilo vedno tako, kajti v času Mongolov so bili pretežno kristjani, ki so vero prejeli od sirske Cerkve. Zanimiva osebnost iz tistih časov je menih Raban Sauma, ki se je v družbi kristjana Marka podal na romanje v Sveto deželo. Mestni očetje v Košangu so jima dali veliko darov za samostan v Sveti deželi v znamenje občestva z zahodnimi očeti. Prehodila sta Azerbajdžan in se napotila v Bagdad h katolikosu Mar Denhu. Ta je Marka posvetil v škofa, območni vladar pa je Rabana Sauma poslal kot svojega ambasadorja »kraljem Grčije in Frankov« ter papežu. V Rimu je Sauma leta 1288 sprejel Nikolaj IV. in ga povabil, da je na veliko noč maševal po svojem obredu. Rimljani so zadovoljno ugotavljali, da je jezik različen, obred pa isti. Papež mu je ob slovesu izročil zlato tiaro z dragocenimi kamni in zlata oblačila za katolikosa. V posebnem pismu je katolikosu priznal oblast nad vsemi vzhodnimi ljudstvi in predstavil katoliško vero s papeškim prvenstvom vred. Katolikos je odgovoril in poudaril svojo privrženost Petrovemu nasledniku, ki ima oblast »nad vsemi sinovi Cerkve od vzhoda do zahoda«. Sauma, iz kitajskega konca mongolskega imperija, je tako duhovno povezal vzhodno in zahodno Cerkev. Umrj je v Bagdadu leta 1294. Konec 13. stoletja je med Mongoli jugozahodnega dela imperija prevladal islam. V Siriji in Perziji so zato porušili cerkve, kristjanom pa so muslimani dovolili preživeti v getih in proti plačilu posebnega davka na vero. Drugače je bilo na Kitajskem, kjer so se krščanska občestva še naprej lepo razvijala pod zaščito mongolskih vladarjev, ki se niso spreobrnili v islam. A o tem več prihodnjik.

Zbornik misijonskega simpozija

LUKA BIŠČAK, TAJNIK MSS

Z željo po oživitvi misijonskega zagona Cerkve je papež Frančišek oktober 2019 razglasil za izredni misijonski mesec. Z njim želi papež vrniti misijonskemu delovanju v življenju Cerkve mesto, ki mu pripada, tj. prvenstveno vlogo. Misijonstvo mora biti »modus vivendi« in »modus operandi« vesoljne Cerkve.

V okviru tega meseca so narodni uradi za misijone po celem svetu organizirali vrsto dogodkov. Obenem so tudi pripravljali oz. vsaj začeli razmišljati o konkretnih smernicah za misijonsko prebuditev in prenovu življenja Cerkve, saj glede na prvenstveno vlogo, ki naj bi jo misijonstvo imelo v življenju Cerkve, »BITI KRISTJAN POMENI BITI MISIJONAR«. Po besedah papeža Frančiška naj bi Izredni misijonski mesec oktober 2019 predstavljal »priložnost velike in rodovitne milosti, da bi spodbujali pobude in na poseben način okrepili molitev, oznanjevanje evangelija, svetopisemsko in teološko premišljevanje o misijonstvu, dela krščanske ljubezni ter sodelovanje in solidarnost med Cerkvami, da bi se tako misijonsko navdušenje prebudilo in se nikoli zmanjšalo«.

Tudi v Misijonskem središču Slovenije (MSS) smo sledili papeževemu pozivu. Pripravili smo številne dogodke, med katerimi zagotovo najbolj izstopa misijonski simpozij. Začetek simpozija je sovpadal s slovesno otvoritvijo Izrednega misijonskega meseca na svetih Višarjah, 28. septembra 2019, ko sta po sv. maši, ki jo je vodil škof msgr. Pirih, sledili predavanji dr. Janeza Juhanta in g. Jožeta Kopeiniga. Osrednji del pa je nato potekal 12. oktobra 2019 v Zavodu svetega Stanislava v Ljubljani, ko so uvodnima nagovoroma škofa msgr. Metoda Piriha, ki je pri Slovenski škofovski konferenci zadolžen za misijone, ter apostolskega nuncija za Slovenijo msgr. Jean-Marie Speicha, sledila štiri misijonsko obarvana predavanja s spremljajočimi razpravami. Predavanjem je sledilo še omizje osmih slovenskih misijonarjev in

sicer tako aktivnih, nekdanjih, kakor tudi laičkih, ki so predstavili izkušnje in videnja svojega dela v misijonih. Sad simpozija je Zbornik, v katerem je v prvem delu zbrano vse bistveno dogajanje, ki se je odvijalo tako na svetih Višarjah, kakor v Zavodu svetega Stanislava v Ljubljani.

V drugem delu pa so predstavljene smernice, s katerimi smo poskušali zaobjeti željo papeža Frančiška, ki si želi pogumne Cerkve, ki je vedno bolj »v izhodu«, vedno bolj v »misijonih«, vedno bolj misijonarska.

Nesporno je namreč dejstvo, da število slovenskih misijonarjev, ki delujejo po svetu (ad gentes), vztrajno pada in se je v zadnjih 15 letih prepolovilo. Trenutno je dejavnih točno 50 naših misijonarjev (tako posvečenih kot laikov). Trend zmanjševanja števila misijonarjev pa zagotovo sovпада z vsesplošnim trendom upadanja vernosti pri nas ter tudi povsod po zahodnem svetu.

V ta namen v MSS Izredni misijonski mesec oktober 2019 bolj kot poziv k evangelizaciji ljudstev, ki se z Jezusom še niso srečala, razumemo kot spodbudo in povabilo papeža Frančiška k poglobitvi in okrepitvi verskega življenja nas, Slovencev, v tem globaliziranem in prepletenem svetu. Prepričani smo, da se bo le tako ta negativni trend slovenskih (ad gentes) misijonarjev obrnil in bomo Slovenci nadaljevali s svojim izjemno bogatim misijonskim delom po svetu, izpričanim že tekom naše zgodovine. Smernice oz. usmeritve, ki jih v Zborniku predlagamo, so zato izrazito pastoralne narave in se dotikajo marsikaterega področja, ki presega ožji okvir Misijonskega središča Slovenije. Zato srčno upamo, da bo Zbornik

služil kot spodbuda ostalim cerkvenim institucijam in službam ter nasploh življenju Cerkve na Slovenskem, da se bodo tudi one usmerile v misijonsko pastoralo naših vernikov in vseh prebivalcev Slovenije.

Namen pričujočega zbornika in predlaganih smernic je torej v tem, da spodbudimo k pogumnemu misijonskemu življenju Cerkve na Slovenskem. Že papež Benedikt XV. (1854-1922) je namreč zapisal: »Kdor hoče obnoviti in poglobiti versko življenje v škofiji ali župniji, mora začeti z misijonskim delom«.

Zbornik je na voljo za ogled na spletni strani Misijonskega središča Slovenije (<http://www.missio.si/>). V kolikor ga želite dobiti v tiskani obliki (brezplačno), nam to sporočite na tel. št. 01/300-59-50 oz. e-naslov: missio@rkc.si.

Vse, ki ste kakorkoli pripomogli širiti pobudo misijonskega meseca oktobra 2019, vabimo, da jo skupaj nadaljujemo. Tako z misijonarji na robovih krščanskega sveta kot v naši lepi Sloveniji, vključno s Slovenci po svetu in v zamejstvu.

Moj dar Boga slavi za vse prevožene poti

Krištofova nedelja – 26. julij 2020

Nemogoče je, da bi letošnja že 33. vozniška akcija MIVA, s katero slovenski verniki in dobrotniki zbiramo sredstva za nakup prevoznih sredstev naših misijonarjev, zaobšla dogajanje ob izbruhu koronavirusa. Zlasti bo sad letošnje akcije pomemben za obdobje, ko se bodo izredne razmere po svetu umirile in se bo stanje kolikor toliko normaliziralo. A stranske posledice te pandemije – v kolikor jih lahko imenujemo »stranske« – bodo grozljive. Naj na tem mestu predložimo zgovorne besede s. Zvonke Mikec, misijonarki v Mozambiku, državi na jugovzhodu Afrike: »V Afriki je "skoraj nemogoče" ustaviti ljudi. Preprosto rečejo: če ne bomo umrli od Covida, bomo pa od lakote ... Torej nimamo izbire. In res je. Zdaj smo že drugi mesec pod tretjo stopnjo nevarnosti, kar pomeni, da je že veliko ljudi brez zaposlitve, veliko je bilo odslovljenih iz službe, nekatera podjetja se zapirajo, tujci so se na veliko vračali v domovino ... Torej je za preživetje treba delati na tržnici, kdor ima kje začeti. Predvsem v mestih je že veliko lakote, brezposelnosti in začenjajo se neredi. Kot da ni dovolj tega, je letos zelo sušno leto, torej na jugu države ne bodo pridelali koruze, ki je osnovni produkt za preživetje.«

Ljudje v tretjem svetu v glavnem živijo iz »rok v usta«. Večina nima sklenjenega delovnega razmerja in da sploh preživijo, delajo »na črno«. Da o porastu kriminala niti ne govorimo. Kako srečni smo lahko, da živimo v Sloveniji, kjer nas je koronavirus – tudi zahvaljujoč dobrim ukrepom – zgolj oplazil. Da ne omenimo tega, da nam bo izpad dohodkov in prispevkov pokrila država. V Afriki in drugod po deželah Tretjega sveta lahko o tem samo sanjajo. Država jim ne bo mogla pomagati.

Spoštovani dobrotniki: zagotovo pa bodo tem ljudem pomagali naši misijonarji – kolikor bo le v njihovih močeh. V teh težkih časih se bo oznanjevanje evangelija resnično najbolje izkazalo v konkretnih delih ljubezni. Da dosežejo najbolj uboge pa potrebujejo vozila, v glavnem zmožljivejša terenska vozila. Zato podprimo naše misijonarje.

Pomagajmo jim in bodimo z našo podporo tudi mi deležniki njihovega vzvišenega poslanstva. V sadovih njihovega dela se namreč resnično odraža to, »da se je približalo Božje kraljestvo«. Najlepša vam hvala iz srca.

Krištofova nedelja in z njo akcija MIVA

bo 26. julija 2020. Naj vas vodi geslo:

»MOJ DAR BOGA SLAVI ZA VSE PREVOŽENE POTI.«

Darove za akcijo MIVA lahko nakažete tudi preko

TRR SI56 0201 4005 1368 933 na naslov

**Misijonsko središče Slovenije, Kristanova ulica 1,
1000 Ljubljana, s pripisom MIVA.**

Sadovi akcije MIVA v letu 2019

MEHIKA - S. BARBARA ČUK, Toyota Hillux

Iskrena zahvala vsem, ki ste velikodušno darovali za MIVO. Včasih se ne zavedamo, da lahko z majhnimi dejanji zgradimo nekaj velikega. Kot se narava prebudi po dežju, tako smo se mi razveselili novega avta. Težko smo ga pričakovali, saj je bilo naše staro vozilo res v slabem stanju in kar naprej na popravilu. Največ ga uporabljamo v domu duhovnih vaj, kjer sprejemamo različne skupine otrok, mladih, odraslih in starejših. Dom se nahaja izven mesta in večkrat je treba v mesto po nakupih, prepeljati kakšno skupino ljudi, na podružnicah pomagamo pri katehezi in še in še. Naj Gospod vedno blagoslovja vašo dobroto in vas spodbuja, da boste vedno rodovitni tam, kamor vas je on postavil. Iz srca še enkrat hvala.

UKRAJINA - S. BARBARA PETERLIN, Škoda Fabia Combi

Bogu in vsem vam se iz srca zahvaljujemo za vaš dar, novi avtomobil. Dobile smo ga konec maja, malo prej, kot so nam obljubljali. Hvala Bogu nam dobro služi pri obiskih in prevozi bolnikov. Pa tudi že nekaj obleke in medicinskih pripomočkov smo odpeljale v bolnišnico. Prav v prvih tednih zelo dobro čutimo, kako nam avto olajšuje pot in privarčuje čas. Hkrati pa se že odpirajo nove potrebe dela. Kar naenkrat se je pojavilo nekaj starejših, osamljenih bolnikov, ki so prosili za pomoč. Se pa še privajamo na ceste, ki jih je zima zelo poškodovala, in živahen promet v mestu. Bog vam povrni za vso dobroto in naj nas vse varujejo angeli varuhi. V molitvi hvaležno na vse vas kličemo Božji blagoslov! Marijine sestre iz Kijeva

BOSNA IN HERCEGOVINA – JOŠT MEZEG, VW Transporter

Iz srca se vam zahvaljujem, najprej v svojem imenu, nato pa v imenu celega našega Nadškofijskega misijskega mednarodnega semenišča »Redemptoris Mater« v Sarajevu! Zahvaljujem se vam za vsak vaš dar, ki ste ga prispevali, da bi naše semenišče lahko dobilo nov kombi. To vozilo nam je resnično potrebno in ne morete si predstavljati veselja, ko smo ga prejeli! Hvala vam za

MIVA POROČILO ZA 2019

MIVA Slovenija je z vašimi darovi v letu 2019 pomagala pri naslednjih projektih v skupni vrednosti 343.286,63 €.

Janko Kosmač	Slonokoščena obala	Popravilo motorja
Cesare Bullo	Etiopija	Toyota Landcruiser
S. Anica Starman	Slonokoščena obala	Suzuki Wingle Double Cab
S. Barbara Peterlin	Ukrajina	Škoda Fabia Combi
Stanko Rozman	Zambija	Isuzu poltovornjak - koprojekt
Janez Mjdrica	Zambija	Toyota Hillux
S. Vedrana Ljubič	Uganda	Toyota Landcruiser - koprojekt
Jošt Mezeg	BiH	VW Transporter
Janez Krmelj	Madagaskar	Toyota Hiace
Tone Grm	Mozambik	Toyota Hillux
Camillo Venturini	Zambija	Toyota RAV4
Rok Gajšek	Madagaskar	Fiat Doblo
S. Barbara Čuk	Mehika	Toyota Hillux
Semenišče Antsiranana	Madagaskar	Toyota Hillux-koprojekt
S. Vesna Hiti	Burundi	Prevoz otrok
S. Metka Kastelic	Brazilijska	Toyota Hillux
Alex Zephirin	Madagaskar	Delno plačilo carine

vašo velikodušnost. Katoliška Cerkev je vesoljna in kdo ve, morda bo Bog kakšnega od naših bogoslovcev, ki prihajajo iz devetih različnih držav sveta, nekega dne poslal kot duhovnika v Slovenijo. Naša domovina je v zgodovini dala toliko velikih misijonarjev in vi sami ste dokaz, da je misijonski čut v naši deželi še vedno živ. Zato sem prepričan, da je Bog ne bo nikdar pustil brez gorečih duhovnikov in misijonarjev.

Naj vam Gospod stokratno povrne za vašo dobroto in vas varuje na vseh vaših poteh.

BURUNDI – S. VESNA HITI, prevoz otrok v center Akamuri

Dragi dobrotniki, darovalci za MIVO, Bog naj vam bo plačnik, ko darujete svoje prihranke v tako plemenit namen. Vaša dobrota omogoča lajšati premnoge stiske. In kako bi ne bila hvaležna, ko vidim presrečne obraze naših otrok s posebnimi potrebami vsako jutro, ko jih pripeljeta dva avtobusa v Center. In popoldne spet isti navdušeni vzkliki, da je prišel »OTRACO« (tako se namreč imenuje podjetje, s katerim imamo pogodbo za prevoz otrok), ki jih bo spet odpeljal na njihove domove. Brez vaše pomoči bi bili naši otroci prikrajšani za lepe trenutke, ki jim jih prinašata življenje in vzgoja v Centru AKAMURI, kar v prevodu pomeni lučka. Naj ta lučka upanja, veselja in dobrote nikoli ne ugasne, ampak naj osrečuje vas in po vaši dobroti naše otroke!

UGANDA - S. VEDRANA LJUBIČ, Toyota Landcruiser

Težko je najti besede, ki bi izrazile našo hvaležnost za vso pomoč pri nakupu avtomobila. Le ta bo služil na

Tu, v Mahatsari, smo bili deležni vaše velikodušnosti. Omogočili ste nam, da smo lahko prišli do prevoznega sredstva, ki nam, hvala Bogu, sedaj dobro služi. Ponovno vam zato izrekam prisrčno zahvalo za vaš dar! Avto, ki smo ga kupili, nam je v pastoralno pomoč v centrih Akamasoe tu v predmestju Tananariva in tudi v malo bolj oddaljenih centrih Akamasoe. Iz vsega srca se vam zahvaljujemo za dragoceno pomoč, tudi v imenu vseh tistih, ki bodo deležni uslug po vaši dobroti.

V Itapeviju je tik pred pustnim karnevalom na šolsko dvorišče zapeljalo novo terensko vozilo Chevrolet – S10, dar MIVA Slovenije in vseh, ki na misijonarje mislite ob daru na Krištofovo nedeljo. Naša sestr-ska skupnost v tej gorati periferiji Montserrata skrbi za ruralno šolo, kamor prihajajo otroci iz oddaljenih kmetij in so jim naša šola, oratorij, knjižnica, športno igrišče, kapela edina točka socializacije, rasti v veri in priložnost izobrazbe.

Avto veselo nabira kilometre in služi za nakup hrane, potrebščin za osnovno šolo in socialni program šole Itapevi, katehezo in družinsko pastoralo Kapele Karmelske Matere Božje, spremljanje družin lokalne skupnosti, prevoze starejših oseb in nosečnic k zdravniku, za dnevno oskrbo petih enot Varne hiše za otroke in mladostnike ter za prevoze redovne skupnosti na kateheze, oratorije in maše. Beseda in izkušnja, ki ostajata, je ena: hvaležnost! Naj bo vaša dobrota znana vsem ljudem.

Sestre FMM smo v Braziliji prisotne že od leta 1925. Delujemo predvsem v revnih in obrobnih četrtih mest po celi Braziliji, kjer je javni prevoz slabo organiziran ali pa ga sploh ni. Sestre pomagamo najrevnejšim v družbi, tudi v župnijah, kjer ni duhovnikov. Na prvo mesto pa postavljamo predvsem delo za dostojanstvo deklet in žena ter aktivnosti z mladimi in otroki. Prizadevamo si, da bi obiskale tudi tiste najbolj oddaljene. Dosedanje vozilo je res staro in izrabljeno ter ves čas na popravilih, ki pa niso poceni. Novo vozilo nam bo omogočalo nemoten in hitrejši dostop do oddaljenih skupnosti, za obiske molitvenih skupin, za besedna bogoslužja, obiske bolnih in ostarelih ter vseh ostalih dejavnosti, ki jih sestre opravljamo. Verjamemo, da bodo dobri ljudje tudi tokrat prisluhnili in odgovorili na našo prošnjo.

Lazaristi na misijonu na JZ Etiopije (Telo Areas) oskrbujejo štiri župnije in šest podružnic. Večina od njih se nahaja v gorah, na težko dostopnih področjih. Da pridejo do njih s konji in mulami, potrebujejo več kot pol dneva. Med potjo prečkajo gozd, kjer se skrivajo divje zveri in so v stalni nevarnosti. Poti so slabe, vključujejo prehod večjih in manjših rek in v deževnem vremenu so blatne in težko prevozne. Na področju misijona so možnosti za evangelizacijo velike. Z novim avtom bi lahko hitreje dostopali do podružnic, lahko bomo pomagali bolnikom in nosečnicam, ki pogosto potrebujejo pomoč, saj so bolnišnice oddaljene. Po več vaseh bomo organizirali aktivnosti za mlade, pripravo na zakramente, učenje laičkih voditeljev skupin ...

MOZAMBIK – TONE GRM, Toyota Hillux

Živim vero in iz vere, izražene v osebni in poglobljeni molitvi. Ta me pomirja v teh dramatičnih trenutkih življenja, ki me dosegajo na tej spodnji strani globusa po glasovih vseh vas, darovalcev. Sem vaš velik dolжник in tega se zavedam!

Lani sem bil tega deležen še na prav poseben način. Prošnja, ki sem jo napisal v času obiska v Sloveniji med Veliko nočjo 2019, je obrodila uresničenje sanj na Božični dan še istega leta, 25. decembra 2019, ko je vozilo iz Slovenije prispelo na misijon v Maputo. Skupnosti in drugim uporabnikom uspešno služi tudi v tem času, ko je zaradi prepovedi dejavnosti mobilnost zelo omejena. Reči »Bog poplačaj, hvala ...«, je seveda premalo. Naj vse podpornike in dobrotnike Misijonskega središča in MIVA Slovenija Bog po priprošnji naše Nebeške Matere Marije blagoslovi in ohranja stanovitne v veri, upanju in ljubezni. Naj vam bo dobrotljiv v naklanjanju zdravja, zadovoljstva in sreče, bodite pa vedno vestni pri izpolnjevanju njegove volje, tudi v trenutkih preizkušenj ali kadar je težko.

ZAMBIJA - CAMILLO VENTURINI, Toyota RAV4

Zahvaljujemo se MIVA Slovenija in vsem darovalcem, ki podpirajo zambijske otroke pri šolanju in vsem, ki ste pomagali, da smo tudi mi dobili potrebna sredstva za nakup avta. Kupljeno vozilo nam bo olajšalo delo pri botrstvu, saj moramo večkrat obiskati oddaljene šole, ki jih otroci iz programa botrstvo obiskujejo. Tistim najbolj ranljivim lahko občasno peljemo tudi majhne zaloge hrane ali jim ponudimo pomoč pri prevozu k zdravniku. Tako lahko nadaljujemo delo, ki ga je pred leti začel pokojni p. Miha Drevenšek in se je vedno zavzemal za najrevnejše, najbolj ranljive in sirote. Hvala, da nam vedno prisluhnete, da ste naša podpora in nam pomagajte.

ROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE •

MATHEW CHAVELY, TANZANIJA

Mathew je duhovnik, misijonar v Tanzaniji od leta 1989. Župnija Kikunde je novoustanovljena in leži v goratem predelu. Dostop je možen po blatnih cestah, s prečkanjem nekaj rek. Od večjega mesta Arusha, kjer je tudi škofijski center, so oddaljeni 500 km. V župniji se veliko gradi, vedno več skupnosti, molitvenih skupin in mladih se zbira z namenom kateheze. Vozilo bi jim omogočalo obiskovanje petih podružnic, kjer si ljudje želijo tudi prisotnost duhovnika. Zanimanje ljudi za evangelizacijo je veliko in duhovniki bi jim radi to omogočili. Za izvedbo vseh dejavnosti tako v župniji kot na podružnicah potrebujejo zmogljivo vozilo za suhe, mokre, skalnate in gričevnate ceste. Hvala že vnaprej za vsak vaš dar, ki ga bomo deležni.

S. BOGDANA KAVČIČ – P. AVILA BAYONA DE JESUS, CENTRALNO AFRIŠKA REPUBLIKA

Lazaristi v Centralno afriški republiki odpirajo nov misijon. Država je zelo uboga, življenje tam pa je zelo drago. Nov misijon je zelo oddaljen iz mesta in potrebujejo zanesljiv avto, saj javnega prevoza skoraj ni. Na misijonu ni ničesar in bodo najprej začeli z gradnjo hiše za bivanje. Župnija meri okoli 6000 km² in ima 29 podružnic. Vozilo bodo potrebovali za pastoralne namene, obisk podružnic, prevoz težko bolnih in nosečnic. In dokler bo na misijonu trajala gradnja tudi za prevoz materiala. Veseli bodo vsake pomoči, saj sami ne bodo zmogli take investicije. Hvala za vsak vaš dar, da bodo lahko kupili avto.

Ostati doma **pomeni biti lačen**

S. URŠA MARINČIČ, ŠOLSKA SESTRA, UGANDA

Me smo, Bogu hvala, dobro, smo pa tudi pri nas v popolni karanteni - ven gremo lahko le, če je to nujno potrebno. Tudi me smo brez sv. maše, imamo pa milost, da lahko hranimo Najsvetejše v tabernaklju in tako dvakrat na teden obhajamo bogoslužje Božje Besede s prejemom sv. obhajila. Vsak dan pa imamo adoracijo - milina Srečanja ...

Zaustavljen je tudi celoten promet - tako javni kot zasebni. Le noge in kolo sta opciji, ne glede na razdaljo. Pa motor, če je eden na njem. Pri nas za prekrške nimamo denarnih kazni, pač pa policiste in vojake s palico v roki, ki te prav pošteno nabunkajo. Včasih žal tudi po nepotrebnem ... Slišale smo, da so enega gospoda pretepli, ko je šel k zdravniku po zdravlila. Imel je knjižico, ki je to dokazovala, a ker ni imel denarja, da bi jih „podmazal“, so padle batine.

Me smo v teh dneh v glavnem na relaciji kapela - njiva - postelja. Molitev in pripravljanje hrane - to, kar v danem trenutku lahko naredimo za naše ljudi.

Pri nas je sedaj uradno okuženih 48 ljudi. A številke v Afriki so popolnoma irelevantne in smešne. Za lažjo predstavo: 3. aprila si lahko našel v tabelici „Worldometer“, kjer se spremlja stanje korona virusa po svetu, 45 pozitivnih primerov. Nikjer pa ni napisano, da je v Ugandi, ki šteje cca. 45 milijonov ljudi (tudi tu številke ne veljajo, saj nimamo točnega števila - pri nas je pač vsako novo dete dobrodošlo in to je to 😊) narejenih vsega skupaj le 1785 testov - približno toliko, kot jih v Sloveniji naredite v enem dnevu.

Zanimivo mi je brati/poslušati novice. V Sloveniji nikoli ne slišiš: „Predsednik Pahor je rekel, naročil, prepovedal ...“

Pri nas pa velja samo predsednikova beseda. Ko so kakšne nove naredbe, jih predsednik osebno preko medijev (v glavnem je to radio) sporoči ljudstvu. In če jih kdo ne upošteva - za hujše primere, seveda - napišejo/povedo, da je kaznovan, ker je kršil zapovedi gospoda predsednika Musevenija. Sicer pa naš predsednik ljudem zagotavlja, da se nimamo ničesar

bati. Da je država dobro pripravljena na vse. Ko pa malo bolje pogledaš, kaj konkretno to pomeni, ne veš, ali bi se smejal ali jokalo. V celotni Ugandi imamo namreč celih 55 postelj za intenzivno nego s kisikom in 13 oseb, usposobljenih za to delo. Poleg tega pa le en aparat za opravljanje analize testa v glavnem mestu, v Kampali - od nas npr. oddaljen šest ur vožnje z avtom.

V ljudeh se čuti strah in negotovost. Tako zaradi same bolezni kot tudi zaradi vseh teh omejitev. Pri nas namreč ostati doma pomeni biti lačen. In potem izbiraj - umret doma zaradi lakote ali vseeno oditi ven in poiskati kaj za pod zob v upanju, da te policisti in virus ne dobijo.

Ko so se 20. marca zaprle šole, smo pri učiteljih močno začutile to zaskrbljenost, saj so ostali brez služb in s tem brez prihodkov za preživetje. Tu namreč ni tako, kot v Sloveniji, ko država vseeno poskrbi z določenim odstotkom plače - ne biti v službi pomeni ne dobiti ničesar, ne glede na vzrok. Tudi med počitnicami npr. učitelji ne dobijo niti centa. Pa je njihova

plača že tako mizerna, poleg tega pa morajo s tem denarjem podpreti tudi širšo družino. Podobno nesrečni so bili učenci. Iti domov ne pomeni samo ne imeti možnosti za učenje (o e-šoli lahko samo sanjamo), pač pa iti domov pomeni biti lačen - tudi sicer, v danih razmerah pa še bolj.

Kar pa naše ljudi še posebej dela izgubljene, je to, da naj bi med seboj držali razdaljo. Si predstavljate afriškega človeka in razdaljo? Pri nas se vsi rokujejo in objemajo in držijo za roke in se dobesedno tiščijo skupaj. To je del njihovega načina življenja. Tu neka zaresna zaščita proti virusu dejansko ni mogoča. Ljudje v večini nimajo denarja niti za milo, kaj šele za razkužilo, ki se ga dobi samo v večjih mestih in je bil že prej drag - nedostopen navadnemu človeku - sedaj pa je še dobesedno 4-5 x dražji. O maskah, rokavicah in podobnem pa niti ne bom izgubljala besed. Iz vsega tega pa se je razvil še en problem - zaradi teh strogih preventivnih ukrepov so se bili mnogi iz večjih mest, kjer je bil virus tudi znanstveno dokazan, prisiljeni vrniti v domače vasi, ker tam preprosto ni bilo niti teoretično mogoče preživeti. Ali so s sabo prinesli tudi virus, se bo kmalu videlo oz. se verjetno niti ne bo. Določeno število ljudi bo samo preprosto umrlo. In domači jih bodo pokopali v svojem nasadu banan, kot je to v navadi. A mi kljub temu ostajamo optimisti! Vemo, da je Gospod večji od vsega, zato ga iz srca prosimo, da obvaruje Afriko, ki že tako živi v zelo težkih razmerah, hkrati pa prosimo tudi za vas v Evropi in v ostalih prizadetih državah. Ja, za ves svet je to prav poseben postni čas. Čas trpljenja in preizkušnje, a hkrati tudi milostni čas. Bog daj, da ga bomo znali „izkoristiti“ in se ponovno priviti v Očetovo naročje, ter s tem jasneje videti sebe in svojega bližnjega, v veri in zavedanju, da za vsakim Velikim petkom pride Velika noč.

Ljudi je nemogoče ustaviti

S. ZVONKA MIKEC, SALEZIJANKA, MOZAMBIK

V tem času, ki je nekako kot začaran, se pa res moramo oglasiti, da potrdimo, da smo še na tem svetu. Misijonarji se nismo najavili na Ministrstvu za zunanje zadeve, da bi nas prišli iskat. Res pa je tudi, da takrat, ko ste se v Evropi pošteno zavedli, kaj vas čaka, smo tu pri nas še kar precej "nedolžno" nadaljevali z dnevnim ritmom dela. Tu smo do polovice marca kar nekako mirno opazovali svet. Potem pa, ko so se začele zapirati meje v Evropi in so tujci začeli zapuščati tudi Mozambik, smo na široko odprli oči.

Z novim šolskim letom smo začeli v začetku februarja, v naše internate smo sprejele veliko novih deklet, v šolah se je vse veselo gibalo in pelo. Februarja sem na hitro obiskala vse oddaljene skupnosti v centru in na severu Mozambika: Moatize, Pemba, Chiure, Nacala in Inharrime, v upanju, da se kmalu vrnem. Kako lepo je bilo videti nešteto otrok, ki so z navdušenjem začeli šolsko leto, nekateri v veliki revščini, a veseli, z zvezkom v roki, da gredo lahko v šolo. V Nakali je izziv zelo velik, saj je več razredov še brez klopi in opreme in so otroci praktično na tleh. V začetku marca smo imeli obisk ene od naših svetovalk iz Rima in po njenem pričevanju smo se praktično zavedle, da se v svetu nekaj dogaja. Počasi smo bile bolj pozorne na novice in na to, kar se je začelo dogajati tudi v Mozambiku. Oblast je kar na hitro reagirala in 23. marca razglasila tretjo stopnjo nevarnosti: zaprte šole, prepoved zbiranja za več kot 50 ljudi ... Za tem so tudi škofje odredili, da se cerkve zaprejo. Dali so možnost, da smo v redovnih skupnostih imeli mašo, a vendar z veliko mero previdnosti. V naši inšpektorijalni hiši imamo štiri starejše sestre, zato smo se morali takoj odpovedati vsakemu stiku z zunanjimi ljudmi in biti čim bolj doma. Začeli so se namreč "prvi uradni" primeri obolenj. Po statistiki se na žalost tu pri nas trenutno virus zelo širi. V Afriki je "skoraj nemogoče" ustaviti ljudi. Preprosto rečejo: če ne bomo umrli od Covida, bomo pa od lakote. Torej nimamo izbire. In res je. Zdaj smo že drugi mesec pod tretjo stopnjo nevarnosti, kar pomeni, da je že veliko ljudi brez zaposlitve, veliko

je bilo odslovljenih iz služb, nekatera podjetja se zapirajo, tujci so se v veliki večini vrnili domov. Torej je za preživetje treba delati na tržnici, kdor ima kje začeti. Predvsem v mestih je že veliko lakote, brezposelnosti in začelnajo se neredi. Kot da ni dovolj tega, je letos zelo sušno leto, torej na jugu države ne bodo pridelali koruze, ki je osnovni produkt za preživetje. Pa še več. Mislim, da ste slišali ali brali, da je na severu države, v provinci Cabo Delgado, praktično že tri leta vojna. Kdo, kaj, zakaj je nemogoče potrditi, ker je veliko ugibanj, ki se lahko berejo na internetu. Realnost pa je, da je glavno mesto Pemba prepolno beguncev, ljudi, ki so pribežali iz svojih revnih krajev s podeželja z razlogom, da si rešijo življenje. Ti, ki napadajo, pokradejo in požigajo vse, kar najdejo. Čez 1000 je mrtvih, več tisoč izseljenih. Tudi misijonarji so morali zapustiti nekaj postojank, ker so praktično ostali brez ljudi in brez sredstev za preživetje. V naši skupnosti v Pembici smo iz enega misijona sprejele tri sestre, ker je to edina skupnost v Mozambiku. Te dni so se vrnile v strahu in negotovosti. Škofijska

Karitas si prizadeva pomagati pri preživetju vseh teh, ki so prišli, poleg vseh, ki so že sicer tudi revni in so se jim v domovih pridružile družine in znanci. Oblast pa je praktično tiho, brez glasu. Edini glas je preroški škof iz Pembe, Dom Luis Fernando Lisboa, ki se ne boji klicati na pomoč, povedati resnico, kaj se dogaja in obiskovati misijonarje, do katerih je mogoče priti. Med drugim je jasno povedal, da je provinco zadelo več bolezni: vojna, Covid (to je provinca, kjer je največ obolelih za Covid, v podjetju Total), kolera in lakota, vse na enkrat. Sicer pa v tej situaciji res ni lahko. Naša dekleta iz internata so se morala vrniti domov, naši šolarji praktično že dva meseca nimajo šole. No, v resnici ne čakamo prekrizanih rok: tistim, ki pridejo naokoli, ponudimo gradivo za branje. Predvsem skušamo podajati pozitivne misli, besede sv. očeta, Božjo besedo. V več naših skupnostih pa šivamo maske. Delimo jih najrevnejšim, nekaj pa jih zašijemo tudi po naročilu raznih inštitucij. Afrika je glede na to res lepa, saj se izdelujejo maske iz lepega pisanega blaga. Kot sem omenila, se že zelo čutijo posledice te pandemije in če smo se že prej borili z veliko revščino, kaj nas še čaka ne vemo. Vsak dan je več lačnih in družin, ki se nimajo s čim preživljati. Nekaterim skušamo pomagati s tem, kar trenutno imamo. Pripravljamo pakete živil, ki zadostujejo za nekaj dni. Žal vsem ne moremo pomagati, saj tudi nam zmanjkuje zalog. Upamo, da nam bo Božja previdnost pomagala, da bomo lahko pomagali. Vedno bolj se zavedamo, kako je svet majhen, kako smo vsi odvisni drug od drugega in nismo gospodarji niti nas samih, saj je nad nami naš veliki Gospodar, ki je naše vse! Tudi danes smo se pridružili v molitvi in postu vsem ljudem dobre volje, da izprosimo konec te pandemije in mir na svetu. Naša Mati Pomočnica je vedno z nami, zato se nje močno držimo in gremo naprej v velikem upanju in zaupanju.

Da, gospod ni dal ...

S. ANICA VLAŠIČ, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, RUSIJA

Do danes - hvala Bogu - se še nobena od nas (v skupnosti nas je pet sester) ni okužila. Šiba koronavirusa z vso močjo udriha po Rusiji. Podatke o številu okuženih, hospitaliziranih, umrlih itd. slišite pri dnevnih poročilih, zato ne bi tu navajala. Omejenost gibanja in predpisi glede higiene za preprečitev širjenja okužbe, vidim, so po vseh prizadetih državah enaki. Odziv ljudi je pa tudi

precej podoben od države do države. So ljudje, ki razumejo, da se je mogoče kaj hitro okužiti in se držijo predpisov, srečaš pa tudi takšne, ki se požvižgajo na vse, ogrožajo sami sebe in še druge! Tako iz javnih občil kot iz prijateljskih obvestil mi je znano, da v Rusiji zaradi pandemije korona virusa bolnišnice „pokajo po šivih“ in da je iz nepojasnjenih razlogov „nekaj zdravnikov padlo skozi okna bolnišnic“ ... Znano oz. vidno je pa tudi, da je vključevanje prostovoljcev za „pomoč na domu“ ostarelim, bolnim in osamljenim dobro organizirano. Karitativne organizacije vsak dan pozivajo občane, naj poskrbijo oz. sporočijo, če je v njihovi soseski kdo pomoči potreben! Res, Rusi se dobro organizirajo, sem presenečena! Da, Gospod ni dal, ampak je dopustil to pandemijo, da bi se človek ustavil in uvidel svojo nemoč in omejenost kljub super visokim tehničnim dosežkom! „Darovani“ prosti čas, ki ga namenjam/o molitvi in nekaterim zamujenim nalogam, nas bo spremljal vsaj še do konca maja ... mogoče še dlje. Verni človek v Rusiji ima navado reči: „Naj bo v vsem Božja volja!“

Smo še na začetku

P. JANEZ SEVER, JEZUIT, RUSIJA

Pri nas v Novosibirsku smo še vedno na začetku pandemije. Smo tako rekoč zadnji vagon na tem vlaku. Vse številke gredo hitro navzgor. Vsak dan je več bolnih, čeprav imamo za dvomilijonsko mesto za zdaj še kar nizke številke: 14 jih je umrlo in malo več kot 1000 je okuženih. Naša samoizolacija je zelo stroga, po pravilih, ampak ob delovnih dnevih so ceste še polne in ljudje so vsepovsod, z maskami in brez. Ljudje so utrujeni, ker so s samoizolacijo začeli že pred več kot šestimi tedni, ko so bile

številke še zelo nizke. Zdaj, ko se naglo višajo, ko bi bilo treba zares strogo sedeti doma, pa vsi popuščajo. Vreme je letos izredno toplo in sončno. Tako da ne vem, kako bo v naslednjih tednih. Do pandemije sem živel sam v svojem stanovanju, ker sem edini jezuit v mestu. Po treh tednih v izolaciji sem se začasno preselil v škofijsko kurijo. Skupaj živim s štirimi duhovniki in škofom. Zelo sem jim hvaležen, da so me povabili in lepo sprejeli medse. Zdaj ni več nevarnosti, da bom znorel sam! V Cerkvi v Rusiji ni nobenih okuženih duhovnikov ali sester. Nekaj duhovnikov in sester je ostalo v tujini, ker jim ni uspelo pravočasno priti nazaj v Rusijo, preden so zaprli meje in ukinili polete. Nič mi ne manjka, hvala Bogu! Vse cerkve so zaprte - naše, pravoslavne, od vseh ver. Seveda tudi koncertov v stolnici ne izvajamo. Skušamo biti prisotni preko interneta - duhovno in kulturno. Osebo delam tudi na projektu, s katerim dolgo nisem hotel začeti - urejam svoj fotografski arhiv. Imam več kot 100.000 slik iz preteklih 20 - 35 let. Namen imam objaviti website svojih najboljših slik. Izbiram tudi slike, ki so za našo rusko katoliško zgodovino pomembne. Zdaj nimam več izgovora, da nimam časa! Tako da upam, da bo iz tega nekaj koristnega in konkretnega za druge. Takole je pri nas. Smo hvaležni. Živimo samo za današnji dan. Se duhovno poglobljamo in več počivamo. Zato smo mirni in v upanju, da bo vse šlo dobro.

Betonska veselica

P. STANKO ROZMAN, JEZUIT, ZAMBIJA

Corona 19 nas je vse vrgla malo s tira. Vendar gre življenje naprej. Svet je prebolel špansko kugo, preživel bo tudi sedanjó bolezen. Seveda spremljam novice in vem, kaj se kje dogaja. Vesel sem, da je bilo Sloveniji do sedaj v glavnem prizaneseno. Da bi tako ostalo. Tudi pri nas se ukvarjamo s problemom koronavirus. Bogoslužje in sestanki ter zborovanja so prepovedani. Včasih so rekli: če ne boš v nedeljo šel k maši, boš smrtno grešil. Sedaj nam je pa škof prepovedal maševanje v cerkvi in odsvetoval prisostvovanje osebnim mašam. Medtem pa po trgih mrgoli ljudi. Čudni časi. Upajmo, da bo virus „umrl“ in da bomo spet svobodno zaživel. Pošiljam vam dve sliki, ki sta priči, da gre delo kljub vsemu naprej. Še bomo častili

Gospoda v cerkvah, kot smo navajeni. Verniki v podružnici Maimwene, ki je 25 km oddaljena od farne cerkve Mumbwa, navdušeno vlivajo plato. Štiri dni smo imeli betonsko veselico. Rad bi pomagal še drugim podružnicam, a so sredstva omejena. Molim za vas in za domovino ter se vam priporočam.

Nobene okužbe, a gibanje še vedno omejeno

DARJA KROPACI, MISIJONSKA PROSTOVOLJKA, KANADA - ARKTIKA

Zapadlo je veliko snega, pravijo, da je to normalno, kadar ni več tako mraz, saj je le še -15 °C. Hoditi okrog po zalivu je malo nevarno, ker so razpoke v ledu vedno bolj široke, v trgovino pa smem le še ob sredah dopoldan. Še vedno pa je vse omejeno, čeprav v celem Nunavutu ni niti enega primera okužbe. Ljudje so vedno bolj prijazni, otroci pa radovedni. Včasih obiščem kakšne kužke in to domačine zabava, saj se jih oni bojijo, jaz pa ne. Tako sem pri njih doma tema pogovora. Tudi na ta način me spoznavajo. Včasih spečem kakšno zemljo in jih nesem v sosednje hiše, česar so pa sploh veseli. Še kakšen teden, potem bo pa dan in noč svetlo in ne samo to. Tu sonce zaide in po kratkem času tudi zopet vzide. To je zame še nekaj bolj izrednega, kot pa pozimi tema. Vprašanje, kaj sploh delam, bi bilo čisto na mestu. Pospravljam in urejam prostore v cerkvi, saj se pozna, če ni gospodarja, in seveda pazim nase. Tu ne smem zboleti in ostati zdrava je moja prioriteta. Seveda pa je živeti tu, v teh razmerah, sploh pa tako izolirano, nenavadno. Vsak ima kakšno preizkušnjo ... Na koncu tega pisma pa vsem prav lepa hvala za dobre želje. Čeprav mislim, da sem močno pod Božjo zaščito, vseeno hvala za vsako molitev.

Prebivalci se upirajo

POLONA DOMINIK, LAIŠKA MISIJONARKA, ETIOPIJA

Križ z imenom Covid-19 smo začeli nositi malo kasneje kot v Evropi, vendar nosimo ga tudi mi. Mislimo, da smo bili nanj pripravljeni, vendar ni zato še nič lažji. Bojimo se, da najtežje šele prihaja, saj se število okuženih počasi, a vztrajno povečuje, izvor okužbe posameznikov pa je po večini neznan in vemo, kaj to pomeni. Prebivalci se upirajo prepovedim gibanja, predvsem prepovedi cerkvenih bogoslužij, saj verjamejo, da je to edino zdravilo. Marsikdo se ob tem nasmehne in zmaje z glavo, tudi jaz. In sledimo navodilom: z otroki ostajamo doma, omejili smo prihode zunanjih sodelavcev, nosimo maske, umivamo si roke, razkužujemo vse, kar uporabljamo in poslušamo poročila. Sicer pa smo zanje tukaj ustvarili mali svet, v katerem so (skoraj) popolnoma zaščiteni. Tisti, ki so želeli začasno oditi in se pridružiti svojcem, so to priložnost dobili, ostali ostajajo z nami tukaj; skupaj se učimo, delamo, igramo, klepetamo. Drugače je le to, da ne smejo ob nedeljah ven na potep, ko v normalnih razmerah

sicer lahko brezskrbno pohajajo, so brez programa in brez našega zvonca, ki kliče k naslednji dejavnosti. Zavedajo se, da imajo srečo, ki je pa sicer pred vstopom v Bosco Children niso imeli, ko so životali na ulici. Zato vedo, kako mora biti drugim otrokom težko, ko nimajo kje bivati, ali pa jih je vlada pospravila v posebnečasne domove; neštetim revežem, ki so prepuščeni samim sebi, družinam, ki zaradi situ-

acije nimajo dostopa do ustrezne hrane in vseh potrebščin; ljudem, ki so ostali brez dela in zaslužka; ljudem, ki so zaradi karantene osamljeni; bolnikom, ki se borijo za vsako sapo. In zato vsak dan skupaj molimo k Očetu, da pomaga svetu in predvsem ljudem, ki najbolj trpijo. V bojazni za svojo domovino otroci solidarno molijo tudi za druge kontinente, ki v tem trenutku najbolj trpijo in vam vsem želijo, da bi »imeli Življenje v izobilju«.

Rahljanje ukrepov

IVAN BAJEC, DUHOVNIK KP, SLONOKOŠČENA OBALA

Hvala, da se nas spomnite, čeprav smo mi nepismeni ali bolje rečeno vsaj nekoliko nemarni za to delo. Tudi tukaj je bil in je še v središču pozornosti koronavirus. V glavnem so bolezen zadržali v Abidžanu. Vseh okuženih je bilo uradno nekaj nad 2000. Umrlo jih je malo. Pri nas ni bilo nobenega. Za San Pedro se je govorilo o nekaj okuženih, a se bolezen ni širila. Počasi ukrepe rahljajo. Vse šole bodo odprte od 25. maja naprej. Mi lahko od pretekle nedelje mašujemo z ljudstvom z največ 200 verniki. Gospodarske dejavnosti morajo sprostiti, sicer bodo ljudje začeli umirati za lakoto. Z bratom se drživa dobro. On je končal dela v stolnici, mi smo v naši cerkvi položili ploščice in namestili klopi. Vseh klopi je nekaj nad 700 metrov. Danes začenjamo verouk in druge pastoralne dejavnosti. Jutri grem ponovno maševat na podružnice.

Muzej krščanstva na Slovenskem v Stični
Vas v četrtek, 2. julija 2020, ob 18.00 uri
 vljudno vabi na odprtje gostujoče razstave
 Misijonskega središča Slovenije

POTUJOČA MISIJONSKA RAZSTAVA

Razstavo bo slovesno odprl g. Silvester Gaberšček, vodja Sektorja za nepremično kulturno dediščino na Ministrstvu za kulturo RS. Na voljo za ogled bo vse do četrтка 30. julija 2020 in sicer:

- torek-petek: ob 10.00, 12.00, 14.00 in 16.00
- sobota: ob 10.00, 12.00, 14.00, 16.00
- nedelja: ob 14.00, 16.00

Vstop: brezplačen

Potujočo misijonsko razstavo, ki je do sedaj gostovala v osmih krajih po celi Sloveniji, so v okviru dogodkov ob »Izrednem misijonskem mesecu oktobru 2019« pripravi sodelavci Misijonskega središča Slovenije z namenom, da bi slovenskemu človeku predočili dejstvo, da je slovenski narod v svoji zgodovini dal izjemno veliko število misijonarjev in na katere smo lahko izjemno ponosni. Slednji namreč učinkovito podirajo stereotipe o »zapečarskih« Slovincih in nas predstavljajo kot pravi kozmopolitanski narod.

Razstava je zato odlična priložnost, da se seznanite z več kot 600 misijonarji, ki so od 14. st. dalje izšli iz našega maloštevilnega naroda. Obenem pa si lahko tudi ogledate številne zanimive etnološke in verske predmete iz vseh celin sveta, ki so jih v zadnjih desetletjih misijonarji prinesli Misijonskemu središču Slovenije.

Nato se bo razstava preselila v celjsko škofijo, točneje v Brežice (dom Antona Martina Slomška), kjer bo na voljo za ogled cel mesec avgust.

Lepo vabljeni!

jubilanti – čestitamo

75 letnica življenja

S. Bogdana Kavčič, usmiljenka, rojena 26. avgusta 1945 v Žireh. V misijone je odšla 29. decembra 1971. Deluje v Ruandi.

35 let v misijonih

S. Milena Zdravec, salezijanka, rojena 28. marca 1948 v Odrancih. V misijone je odšla 20. avgusta 1985. Deluje v Jordaniji.

15 let v misijonih

P. Janez Sever, jezuit, rojen 20. aprila 1965 v Clevelandu. Kot duhovnik je v misijone odšel avgusta 2005. Deluje v Rusiji.

15 let v misijonih

S. Anica Vlašič, frančiškanka Marijina misijonarka, rojena 22. avgusta 1943 v Adlešičih. V misijone je odšla 15. julija 2005. Deluje v Rusiji.

5 let v misijonih

Matevž Strajnar, laik, rojen 24. junija 1987 v Ljubljani. V misijone je odšel 13. julija 2015. Deluje na Madagaskarju

TRIKRALJEVSKA AKCIJA

župnije: Kočevje, Ljubno ob Savinji, Planina, Sv. Trojica-Podlehnik, Velesovo, posameznika: Kržišnik Nika, N.N.

ADVENTNA AKCIJA

župnije: Bukovica, Dornberk, Drežnica, Goriče, Kisovec, Kočevje, Motnik, Portorož, Radlje ob Dravi, Sočerga, Sv. Trojica-Podlehnik, Šentlambert, Velesovo, Zavrč Kopriva Silvester

MIVA

župniji: Dobovec, Hrpelje-Kozina posamezniki: Kokot Branka in Franc, Kopriva Silvester, N.N., Pšeničnik Marjana, Razpet Hilarija

SKLAD ZA LAČNE

posamezniki: Fabjan Marinka, Hiti Vesna, Kljun Ana, Kržišnik Franci, Kuhar Kristjan, Marijine Sestre, Medvešek Viljem, Mršnik Bernarda, N.N., Osredkar Fani, Petek Marko, Pevec Andrej, Simončič Marta, Šiško Stanislav, Vegan Janez, Zakrajšek Boris, Zalar Pavla, Žerjal Peter in Bojana

SKLAD ZA MISIJE

župnija Ljubljana-Sv. Križ posamezniki: Blažič Mihael, Bunderla Lidija, Gerdej Dominik, Gosar Peter, Greif Polona, Jenič Dušan, Jerovšek Jure, Klanjšček Leopolda, Koprivnikar Jožica, Kotnik Ambrož, Kovšca Tončka, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Ljuman D.O.O., Magdič Olga, Mernik Zinka, Mikulin Olga, Morelj Darja, N.N., Nahtigal Ana, Paškič Ilija, Pavlič Renata, Perovšek Francka, Poženel Anka, Rihtar Uršula, Rogl Cvetko, Saksida Blaž, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Slokar Darja, Strajnar Ana, Šifrar Marija, Štrukelj Frančiška, Trampuž Ivo, Tušek Franc, Vučak Marija, Zorenč Davorina

ZA GOBAVCE

Zakrajšek Boris

SKLAD ZA MADAGASKAR

posamezniki: Čebokelj, Iršič Andrej, Mavrek Renata, N.N., Pavlič Renata, Remic Primož

ŠOLANJE BOGOSLOVCEV

N.N.

ZA RUANDO IN BURUNDI

posameznika: Gasparovič Marta, Jenič Dušan

SKLAD ZA GRADNJO CERKVA

Jenič Dušan

VODNJAKI

posamezniki: Anžlovar Terezija, Hrovat Olga in Franjo, Jenič Dušan

MISIJONA MATANGA

posamezniki: Albatros - Pro d.o.o., Irnar Ana, Kresnik Robert, Podobnik Jožica, Zupančič Silvestra

RIŽ IN VODA

Pevec Andrej

MISIJON AMPITAF

Mva D.O.O.

PAVEL BAJEC

Vidmar Bogdan

PETER IVANČIČ

Dolenšek Marija Iča

S. ANKA BURGER

Zakrajšek Boris

S. VIDA GERKMAN

posameznice: Flego Marjetica, Oblak Marija, Štrukelj Frančiška

S. VESNA HITI

posamezniki: Lajevec Janja, Šef Manja in Tone, Zakrajšek Boris

TONE KERIN

posameznice: Šušteršič Ivana, Tonin Jožica, Vogrinčič Vera

S. AGATA KOCIPER

Mijatović Avgustin

JANEZ KRMELJ

posamezniki: Gorenc Ljudmila, Kolander Tadeja, Komac Blaž, Loboda Kristina, Ramovš Vera, Sušnik Kolbezen Barbara, Šifrar Marija, Vrabec Mirijam, Zgubič Evgen

MATEVŽ STRAJNAR

posameznici: Bevc Helena, Strajnar Breda

S. ANDREJA GODNIČ

posamezniki: Ačanski Elizabeta, Fajdiga Joško, Mardjonovič Monika, Molitvena skupina Koper Sv. Marko, N.N., Sedej Andreja, Sušec Karmen, Štuhec msgr. dr. Ivan

DANILO LISJAK

posamezniki: Albreht Ivan, Bonuti Hajdinjak Kamila, Krevelj Branko

TOMAŽ MAVRIČ

Malalan Nika

IVAN BAJEC

posamezniki: Bratovščina sv. Pavla, Vidmar Bogdan

S. ZVONKA MIKEC

posamezniki: Hrovat Olga in Franjo, Murn

MISIJONARKE MATERE TEREZIJE

Kranjc Rafael

JANEZ MESEC

župnija Koroška Bela posamezniki: Komac Blaž, Kožuh Simon, Mijatović Avgustin, Šimnic Apolonija

PEDRO OPEKA

posamezniki: Benigar Ana, Bolta Marko, Črepinšek Sara, Dobrovč Boštjan, Fajdiga Joško, Fajdiga Mohor, Habjanič Jožica, Hočevar Janko, Ješovnik Simona, Kham Alenka, Koselj Veronika in Marko, Kotar Tatjana, Leskovec Tomaž, Logar Manica, Mali Marija, Marijine Sestre, Mežnar Klavdija, N.N., Osterman Irena, Perovšek Francka, Prepadnik Sebastijan, Remše Matija, Rus Valerija, Snoj Irena, Stele Aleš, Šef Manja in Tone, Šegula Zdenka, Šifrar Marija, Štemberger Ida, Štravs Neža, Štrukelj Frančiška, Turk Marija, Zgonc Marija

S. JOŽICA STERLE

Flego Marjetica

P. MARTIN KMETEC

Resman Silva

S. MARJETA ZANJKOVIČ

posamezniki: Potočnik Danica, Virant Simon, Zdravec Roman

S. BOGDANA KAVČIČ

posamezniki: Albreht Ivan, Oblak Marija, Udir Jože

P. LOJZE PODGRAJŠEK

Povh Jože

S. ANICA STARMAN

Muller Marija

S. MILENA ZADRAVEC

Muller Marija

S. FANI ŽNIDARŠIČ

Logar Samia

JANEZ SEVER

Šifrar Marija

S. LJUDMILA ANŽIČ

posamezniki: N.N., Sever Alojz, Strajnar Ana

S. ANA SLIVKA

posameznika: Gerdej Dominik, Strajnar Ana

S. BARBARA PETERLIN

posameznice: Lajevec Janja, Mežan Olgica, Pšeničnik Marjana, Strajnar Ana, Šifrar Marija

S. DORICA SEVER

Strajnar Ana
Strajnar Breda

S. ANICA VLAŠIČ

Strajnar Ana

STANE KERIN

posamezniki: Gospodarič Marko, Kern Jože, Komac Blaž, Kuhar Cvetka

S. URŠA MARINČIČ

posamezniki: Juren Karmen, Kališnik Jurij Matija, Kržišnik Eva, Marinčič Silvester in Nada, Puconja Martina, Sušnik Kolbezen Barbara, Šilc Marinčič Andreja

S. POLONA ŠVIGELJ

Strajnar Ana

MISIJON CRIPAM - ANTUN SABLJAK

posameznici: Kos Tjaša, Muller Horvatič Ingrid

MARIJINE SESTRE KIJEV

Platiša Ivan

POLONA DOMINIK

posamezniki: Molitvena skupina Koper Sv. Marko, Pahor Špela, Sedej Andreja, Žebaljec Mojca

KATJA RAVNIKAR

župnija Komenda posamezniki: Anžin Vito, Drobnič Danijela, Korc Maja, Lestroj d.o.o., Primožič Eva, Julija, Smole Jana, Zdolšek Marta

JOŽE ANDOLŠEK

Turk Marija

Solomon Fisha, invalidni umetnik iz Etiopije

Ko sem bila prvič gostja v skupnosti sester uršulin v Adis Abebi, sem v njihovi kapeli v pritličju opazila čudovite slike s postajami Križevega pota. Sestre so mi povedale, da je njihov avtor slikar na vozičku, paraliziran skoraj od rojstva. Ob mojem tretjem obisku v Etiopiji sem se želela srečati z njim, a je bil odsoten. Šle pa smo obiskat patre Marije Tolažnice in tam sem lahko videla njegove slike. Sestra Letegebriel mi je pred kratkim poslala njegovo zgodbo.

“Rodil se je leta 1982 v kraju Asella v etiopski regiji Arsi kot tretji otrok v verni koptski družini. Ima še dva brata in tri sestre. Štirideset dni po rojstvu je zbolel in ostal paraliziran. Ko je imel približno štiri leta, so ga starši odpeljali na zdravljenje v Center za invalidne otroke Gighessa. Tam so ga sprejele sestre uršulinke. Solomon se z veliko naklonjenosti in domotožja spominja matere prednice Ananie Colombi in sestre Ghiday Fre. Štiri leta so skrbele zanj, predano in z ljubeznijo. Prav tako so mu veliko sočutnost izkazovali patri misijonarji Marije Tolažnice, ki so imeli svoj misijon v Gighessi. Spomni se laične prostovoljke Marise Mantovani, ki je delala kot medicinska sestra. Čeprav so se vsi trudili, da bi shodil, so bila ta prizadevanja neuspešna, saj je bil vzrok njegove invalidnosti nevrološki. Zato se je leta 1989 vrnil k svoji družini v Asello. Bil je na invalidskem vozičku. A v tem okolju je bila mentaliteta ljudi drugačna. Imeti doma otroka na vozičku je bila za družino velika sramota. Tako so Solomona sprejeli v

sirotišnico, ki so jo na misijonu v Aselli vodili patri Marije Tolažnice. Tu je končal osnovno in srednjo šolo. Učil se je tudi glasbe in slikanja. Zdaj njegove čudovite duhovne slike krasijo mnogo cerkva. Kot glasbenik je Solomon v župniji vodil šolo za pevce, ki so s petjem obogatili nedeljske svete maše. Štirinajst let je ostal v sirotišnici. Potem je počasi s svojimi talenti uspel tudi nekaj zaslužiti. Zapustil je sirotišnico in postal samostojen. Z denarjem, ki ga je zaslužil s svojim delom, s pomočjo ljudi dobre volje in ob spremstvu patrov misijonarjev Marije Tolažnice je prišel do svoje lastne hišice, kjer si je uredil prostor za bivanje in atelje. Tu je živel in ustvarjal nekaj let. Potem je prodal hišico v Aselli in si kupil stanovanje v Adis Abebi. Tu zdaj z velikim veseljem nadaljuje svojo umetniško pot slikarja, z glasbenim talentom pa služi Cerkvi. Slavimo vsemogočnega Gospoda, ki dela velike čudeže!”

Sr. Letegebriel Wolde, prevod Špela Pahor